

altsaa 10 Finantslove og ved 9 af dem var der ingen Brug for Fællesudvalg, medens 1 gik i Fællesudvalg. Nu komme vi til det 3die Afsnit i vort konstitutionelle Liv, det er den nye Era, der oprandt i Juni Termin 1875. Der have vi ogsaa 10 Finantslove — det er saa heldigt, at det er det samme Antal —, og ogsaa af dem bleve 4 vedtagne i Landstthinget, som de vare sendte fra Folkethinget, 1 blev noget ændret og vedtaget her, og 1 blev atter ændret her og derefter vedtaget af Landstthinget. Det er 6 af 10, ved hvilken vi saaledes i denne Periode ikke have haft Brug for et Fællesudvalg, endfise for to. Men saa komme vi til de 4 resterende, og derved har der ganske vist været Banse- ligheder. De se altsaa, at Banselighederne begynde først, det gaar først galt med Maskinen, efter at deene Sten er kommen ind deri. Men skulle vi nu faae denne Sten ud eller skulle vi forandre Maskinen? Derom er Spørgsmaalet. Et af de 4 omtalte Finants- lovforslag vedtoges efter Fællesudvalgets Indstilling, jeg indrømmer efter mange Veer, i 1881—82 — det var Finantsloven for 1882—83 — og 3 kom fra Fællesudvalget, uden at det førte til noget Resultat, nemlig Finantsloven for 1877—78, den for 1881—82 og den for 1885—86, altsaa kun den ene i 1882—83 gik meget pænt. Det var kommen til Forlig den Gang, og der var den Gang en saadan Stemning oppe med Undtagelse af hos en Del Godsetere i Landstthinget, at man mente, at der derpaa kunde bygges en Forsoning i Fremtiden her i Landet. Men der var Indpiskere eller Udpiskere, hvad det nu var, der havde for megen Magt; de stram- mede sig op paany, og de skulde videre fort paa Kampbanen. Jeg tænker, de have faaet deres Lyft styret, og have de ikke faaet det, tænker jeg, at de ville faae det. Det ene af disse Aar, i hvilke Fællesudvalget intet Re- sultat bragte, hjalp vi os imidlertid med en midlertidig Finantslov, en evigvarende mid- lertidig Finantslov. Der blev gjort stærke Indsigelser mod Finantsministeren, fordi han undlod ifølge Grundlovens Bestemmelser at forelægge Finantslovforslaget paany, men han hører ikke godt paa det Døe, der vender mod Bevillingsretten ifølge Grundloven. Han gjorde det ikke. De andre 2 Gange hjalp Ministeriet sig med de saakaldte provisoriske Finantslove.

Se, det var altsaa Resultatet af Fi- nantslovens Behandlinger, som jeg nævnte før. Skulde det nu egentlig opmuntre os til at sige, at Grundloven er umulig paa dette Punkt? Jeg kan ikke skjønne, at der er mindste Grund til at sige det, naar vi

se, at der er 36 Finantslove, hvoraf 30 bleve vedtagne uden Brug af noget Fælles- udvalg, 3 ved Brug af Fællesudvalg, og at der kun er 3, — hvilke falde under den nuværende Minister, — som ikke have ført til noget Resultat. Skulde der ikke være en stærk Formodning om, at det, han tror, der er i Veien med Grundloven, egentlig er det, der er i Veien med ham selv. Det er ikke Grundloven, der behøver at forbedres, men det er Finantsministeren. Vi vilde jo ellers kunne faae en uendelig Masse Grundlovstillæg, hvorved det Positive i Grundloven skydes i Stykker, hvad jeg senere skal komme tilbage til, naar enhver Minister, der støder an mod den eller hin Paragraf og har faaet Noget imod den, fordi den ikke passer til det System, han vil indføre, kan komme med, faae vedtaget en Grundlovsfor- andring, der passer til hans Luner og hans Indfald. Jeg tror, det er bedst, at vi holde os til det til Grund Liggende for vort of- fentlige Liv og saa se at faae Personerne til at indrette sig derefter og ellers at faae dem stillet saaledes, at de gjøre saa lidt Skade som muligt.

Af Tillægsbevillingslove er der bevilget 40; 35 ere vedtagne i Folkethinget først, 3 i Folkethinget efter at have været i Lands- thinget og 2 af Landstthinget efter at have været i Folkethinget. Ingen af de 40 Til- lægsbevillingslove have krævet noget Fæl- lesudvalg, end fise noget dobbelt Fælles- udvalg. Der ligger der altsaa ikke nogen særlig Glendighed. Een Gang har ganske vist Folkethinget forkastet en Tillægsbevil- lingslov. Der var nemlig en Minister, der havde indsat paa Finantsloven et Pandser- srib, som Folkethinget slog i Stykker. Lands- thinget tog Finantsloven alligevel, og saa mente man, at Folkethinget nok vilde tage Pandserstribet paa Tillægsbevillingsloven, efter at man havde sat det ud af Finants- loven. Det var dog heller ikke saa alvorlig ment, det var maaste blot et parlamentarisk Lune af en den Gang parlamentarisk findet Folkethingsmand — maaste han vilde have Noget at gaa af paa, det vil sige som Krigs- minister, for at vedblive at være Marinemi- nister. Det tror jeg altsaa ikke skal regnes med. Saa var der et Par Tillægsbevil- lingslove, omfattende Lønningsforbedringer, 1881 og 1882; men de hængte jo sammen med Striden paa Finantsloven, saa deres Forkastelse har heller ikke Noget at sige. De kom for Øvrigt senere i Henhold til Mai-Forliget frem i Stikelse af Tillægs- bevillingslove. Ellers har man ikke forkastet eller gjort nogen Forskyrrelse i nogen Til-